

telse og faaet det. Først var nemlig Behandlingen sat til d. 21. ds., og maaske den endda bliver skudt ud til d. 28. Hvorledes det hele vil falde ud, kan jeg ikke spaa om. Det er der ingen, der kan. Som det staar nu, kan det tyde paa Forkastelse. Der regnes med 32 Stemmer for og 32 imod. Blandt de, der stemmer imod, er den radikale *Edv. Brandes* og de fire Socialdemokrater; man siger for bestemt, at de her vil gaa sammen med Estrupperne.

Det hedder sig, at de Herrer ønsker Fremskridt, og de taler, som om de gør det.

Hvis de stemmer dette Forslag ned, har Kvinderne dem at takke for, at de vedblivende skal staa som umyndige og Forbrydere foran Døren til de kommunale Valglokaler.

København den 23. Februar 1908.

Martha Ottosen.

Onsdag d. 26. Februar blev Valgrets-forslaget *vedtaget* i Landstinget med 32 Ja mod 29 Nej.

To Højremænd: Rambusch og Carsten-sen stemte ikke. Hage (Højre) var sygemeldt.

Dette er den største Sejr, Kvinderne i Danmark har vundet, og den vil vække Opsigt blandt Kvinderne Verden over.

At de to Fremskridtspartier af »Parti-hensyn« her har staaet som en Hemsko for Kvindevalgretten, taler ikke til Ære for dem.

Mon de selv er tilfredse med deres »Nej«?

²⁰/₂ 08.

M. O.

Lydia von Wolfrings Arbejde blandt ulykkeligt stillede Børn.

Af mag. art. *Georg Christensen.*

For dem, hvem de senere Tiders Børnehjemsrøre har haft mere end Aktualitetens Tiltrækning, kan det mulig være af Interesse at høre lidt om en Børnehjemsorganisation i Østrig, saaledes som den er skabt af et enkelt Menneske, den højt begavede Lydia von Wolfring.

Hun har for ca. 8 Aar siden ved en energisk Agitation faaet dannet en Forening, Pestalozzverein, som hun stadig er Leder af. Dens Formaal er: at beskytte Ungdommen i dens ved Lovene sikrede Rettigheder, at bidrage til dens fysiske og moralske Udvikling, at forebygge Forbryderiskhed hos den.

Udgangspunktet for Lydia v. Wolfring var de værgeløses Trang til Beskyttelse. Saa dygtigt har hun taget dette op, at Pestalozzverein allerede nu er anerkendt af Wiens juridiske Myndigheder som en uundværlig Hjælp i alle Børnesager. Men idet hun undersøger de talrige Tilfælde, hvor Forældre (kødelige, Stif- eller Plejeforældre) mishandler og forsømmer deres Børn, ser hun, at det ikke blot er Lidelser, hyppigt endende i Døden, som disse Børn skal skaanes for, men at Mishandlingen, de er Genstand for, oftest vil sløve alle højere Følelser og Evner hos dem og for-

udbestemme dem til et daarligt Liv, ja at mange endog af Forældre selv føres ind paa Forbryderbanen, f. Eks. tvinges til Løgn, Tyveri eller erhvervsmæssig Utugt.

Man mener mulig, at slige Hjem dog er sjældne Undtagelser. Jeg har ingen Statistik for danske Forhold; men fra det engelske »National Society for the prevention of cruelty to children« berettes efter en 14aarig Virksomhed, at Foreningen har hjulpet 281,000 Børn, 198,101 forsømt og forsultede, 45,756 saarede og grusomt mishandlede, 8,557 moralsk ødelagte ved mandlige Slægtninge. I 1423 Tilfælde endte Mishandlingen med Døden*).

I England har Børnebeskyttelsen først taget Fart (ogsaa her skyldes det en Kvinde, Miss Mary Carpenters, Energi), og ene af alle Lande kan England paavise en Nedgang i Børneforbrydelserne. I Amerika er Bevægelsen begyndt senere, men meget kraftigt. Der ligger en dyb Ironi over de Omveje, den menneskelige Følelse tit maa gaa, i, at det her oprindeligt var en Dyrebeskyttelsesforening, der udvidede sit Formaal til ogsaa at gælde Oldinge og Børn.

*) Til Sammenligning kan tjene, at Værgeraadet hos os i et Aar, 1906, tog sig af 609 Børn fra hele Landet.